

paa det Sted, hvorfra eller hvortil Skibet farer eller paa et af dets Anløbssteder. Naar saa Skipperen kender Loven — og det maa han gøre, idet han er forpligtet til at have et Eksempplar af Loven i sin Kahyt —, saa vil han ogsaa vide, at Synet kan kun ske paa det Sted, hvorfra Skibet farer, eller hvortil det kommer, eller paa et Anløbssted, og har en saadan Skipper, af hvem Synsmændene have krævet, at han skal sejle 7—8 Mil for at blive synet, henvendt sig til det ærede Medlem, vilde det have ligget nærmere i Stedet for at klage herover i Tinget simpelthen at gøre Skipperen opmærksom paa, at det behøvede han ikke, derom bestemmer Loven intet; den bestemmer tværtimod det modsatte.

Saa omtalte det ærede Medlem meget rigtigt, at Fiskeriskibe med Maskinkraft skulle synes gratis af Fiskeriinspektionen. Men, siger det ærede Medlem, det er ikke altid muligt at faa det gjort i rette Tid, og saa maa de gaa til Synsmændene, og de skulle have Betaling. Ja men dette Tilfælde, at det ikke har været muligt at faa det gjort i rette Tid, kan jo ikke være indtruffet, thi „rette Tid“, hvornaar er det? Det er i Løbet af indeværende Aar. Loven traadte i Kraft den 1. Januar 1904, ethvert Fiskeriskib har altsaa endnu godt et Par Maaneder tilbage, før det skal være synet. De af det ærede Medlem fremdragne Tilfælde kunne altsaa ikke være passerede. Samtidig skal jeg oplyse, at for at imødekomme disse Fiskeriskibe saa meget som muligt vil der om kort Tid fra Indenrigsministeriet til alle Politimestre udgaa et Cirkulære, hvori det paalægges dem foreløbig at oversidde den kommende Frist af 1. Januar 1905 og altsaa ikke forlange overfor Fiskeriskibene, at Synet skal være foretaget inden Aarets Udløb, idet det har været vanskeligt eller vel næsten umuligt for Fiskeriinspektionen at overkomme dette Tilsyn. Dette vil derfor fremtidig ske paa en Maade, der giver lettere Adgang for Fiskeriskibene til at blive synede.

Det ærede Medlem fandt det i den Grad galt og ukorrekt, at der skulde være valgt til Synsmænd Mænd, som selv byggede Dampkedler, at han mente næsten ikke at behøve at paatale det. Hvorfor skulde det dog være saa galt? En Mand, der bygger Dampkedler, maa altsaa være en Fabrikant, en sagkyndig, det maa være en Fabrikejer med en stor Fabrik, saa at han samtidig har Kedelsmedie; hvorfor skulde man ikke tage ham til Synsmand?

I en Provinsby er Kredsen, indenfor hvilken der kan vælges, ikke saa stor. Naar han har Kedelsmedie, er han jo sagkyndig netop paa det vigtige Dampkedelomraade. Skulde saa det sikkert saare sjældne Tilfælde indtræffe, at et Dampskib faar indlagt en ny Kedel i en Provinsby og faar den leveret af denne Mand, foreskriver Lovens § 17, hvad der er at gøre. Her kan han ikke foretage Synet, her maa den i enhver By valgte Suppleant træde til i Stedet for.

Havde det ærede Medlem gjort den Erfaring, at nogle — og det synes efter det ærede Medlems Udtalelser næsten at være alle — af de udnævnte Synsmænd ere saa umulige og saa uduelige og i den Grad uden Kendskab til Sagen, at det, for at benytte det ærede Medlems Ord, er ligefrem usømmeligt, at de vedkommende Amtmænd have foranlediget deres Valg, vilde jeg have foretrukket, at det ærede Medlem havde henvendt sig til mig, nævnt, hvem han tænkte paa, forklaret mig, at de og de Mænd vare ganske umulige, ganske uduelige til deres Hverv, og saa henledt min Opmærksomhed paa, at der i de paa-gældende Købstæder fandtes andre maskinkyndige Mænd, som vare skikkede til Hvervet i alt Fald ganske anderledes end de valgte, saa kunde jeg have ladet vedkommende Amtmænd undersøge Sagen, og hvis Klagen skulde vise sig begrundet, faa Sagen ordnet. Dette, mener jeg, havde været Vejen i Stedet for at kaste denne stærke Beskyldning ud mod dem alle og fremstille Sagen, som om Rederne Landet over ved den ny Lov ere blevne undergivne Kontrol og Tilsyn af Mænd, der for en stor Del ere uskikkede og uduelige til dette Hverv. Jeg har hos mig Fortegnelsen over de ansatte Synsmænd Landet over, den skal være til Tjeneste, naar det ærede Medlem vil se den og paa denne angive mig, hvilke blandt disse han antager at have grundet Mening om er uduelige og uskikkede. Jeg føler mig imidlertid overbevist om, at Amtmændene have søgt at opfylde det Hverv, som den ny Lov her har paalagt dem, med samme Samvittighedsfuldhed, som man i øvrigt er berettiget til at vente, og at det samme gælder de Politimestre, hos hvem Amtmændene have indhentet Betænkning.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 4de Valgkreds (J. Nielsen) omtalte forleden Spørgsmaalet om Sygekassehjælp til andre Foreninger end anerkendte Sygekasser. Jeg skal her indskrænke mig til at minde om, at Loven hedder: Lov om anerkendte Syge-